

קובץ
דברי תורה
ושיחות קודש

פרשת שמיני תשפ"ב

תוכן העניינים

- סעודה שלישית שמיני תשפ"א
- סעודה שלישית כי תשא - פרה תשפ"א
- סעודה שלישית חוקת תש"פ
- סעודה שלישית חוקת תשפ"א

ואלה יעמדו על הברכה בעבור

שנדבו הוצאות הגליון

הנהי"ח רבי יוסף מיינר שליט"א ראש ישיבת מאור התורה לרגל השמחה השרויה במעונו בנישואי הנכד ולע"נ אמו האהי"ח מרת חוה בת ר' יוסף ע"ה נלב"ע מ"ו אדר א' תשפ"ב
הרה"ג רבי חיים זלמן הלוי אייזען שליט"א – בארא פארק מורה הוראה בענייני סת"ם לרגל שמחת נישואי נכדו החתן שלמה פיללער הי"ו יום ב' תור"ע אולם פאלאס
הרה"ח ר' אריה זילבער שליט"א בארא פארק לע"נ אביו הנהי"ח רבי משה זילבער בן רבי אברהם זצ"ל בעל מחבר ספר "עמק שווה" ושאים נלב"ע כ"ח אדר ב' תש"ס
ידידנו הנאון רבי דוד חפ"ן שליט"א – בני ברק לרגל שמחת נישואי בנו
הרה"ח ר' שמואל ווייסבראד שליט"א – בני ברק הרה"ח ר' ברוך ווייסבראד שליט"א – לייקוואד הרה"ח ר' אברהם ווייסבראד שליט"א – מורונמו לע"נ אביהם הרה"ח ר' מנחם בן הרה"ח ר' יעקב דוד ווייסבראד ז"ל נלב"ע כ"ז אדר תש"ן
הרה"ח ר' אליעזר זוסיא גורלניק שליט"א – בני ברק לע"נ הרה"ק רבי ישראל אברהם בן הרה"ק רבי אליעזר זוסיא ז"ע מסקולען נלב"ע כ"ח אדר ב' תשע"ט
הרה"ח ר' מנחם ווייסבראד שליט"א – ירושלים לע"נ זקינו הרה"ח ר' מנחם ווייסבראד ז"ל בן הרה"ח ר' יעקב דוד ז"ל נלב"ע כ"ז אדר תש"ן
לרפואת ר' ישראל יעקב טוביה בן יענא רחל

ניתן לקבל הגליון

בארה"ק

בני ברק

ביהמ"ד אמשינאוו רחוב חזון איש 76

ירושלים

אצל הרה"ח ר' זלמן לעווין שליט"א

ביתר

אצל הרה"ח ר' אברהם לאנדא שליט"א

בארה"ב

בארא פארק

ביהמ"ד אמשינאוו 4408-15th Ave.

וויליאמסבורג

ביהמ"ד אמשינאוו 144 Rodney st.

מאנסי

ביהמ"ד ווארקי 10 Maple ter.

לייקוואד

אצל הרה"ח ר' ישראל נתן בוים שליט"א

יו"ל ע"י מערכת דברי תורה – אמשינאוו

כל הזכויות שמורות ©

לתרומות, הנצחות, ולקבלת הגליון

amshinov40@gmail.com

סעודה שלישית פרשת שמיני תשפ"א לפ"ק

שיויתי ה' לנגדי תמיד, יזכו להשראת השכינה, עכת"ד.

ואכן צריך האדם להיות בכל עת, במצב של עומד לפני ה', וכדברי הרמ"א בריש השו"ע, כי אין ישיבת האדם וכו', כשיבתו ותנועותיו ועסקיו והוא לפני מלך גדול וכו', כ"ש כשישים האדם אל לבו שהמלך הגדול הקב"ה, אשר מלא כל הארץ כבודו, עומד עליו ורואה במעשיו, וכו' מיד יגיע אליו היראה וההכנעה בפחד השי"ת ובושתו ממנו תמיד.

ובפסוק הבא נאמר, **ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח וגו' וברש"י** שהיה אהרן בוש וירא לגשת אמר לו משה למה אתה בוש לכך נבחרת. ובספה"ק **נועם אלימלך** דסימן טוב לאדם שהוא ביישן, וכדאי' **בחז"ל** (נדרים כ') שכל המתבייש לא במהרה הוא חוטא. ואהרן היה מתבייש מאד מגודל ההכנעה שהיה בו, שכן דרך הצדיק, אפילו דבר קל לעבירה

ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל וגו', זה היה שמיני למילואים, ראש חודש ניסן, ויקרבו כל העדה ויעמדו לפני ה'. **ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה'.**

ולא נתבאר בפסוק מהו הדבר אשר צוה ה' לעשות. **ובאור החיים הק' ביאר**, שהכוונה לנאמר בפסוק הקודם ויקרבו כל העדה ויעמדו לפני ה', דהיינו לפני אהל מועד, וזהו הדבר אשר ציווה ה' לעשות, שתהיו תמיד בגדר של עמידה לפני ה'.

והנה בכל מקום שהאדם עומד שם, הרי הוא נמצא לפני ה', שהרי מלוא כל הארץ כבודו, אך בכל זאת, מי שאינו חושב על כך, אינו מרגיש בהשראת השכינה, והנה בני ישראל באותו השעה שהיו לפני אהל מועד היו דבוקים בה', וע"ז נאמר להם, זה הדבר אשר צוה ה' תעשו, וירא אליכם כבוד ה'. דהיינו שעל ידי שמקיימים

חמורה תחשב לו, ומכניע עצמו ומשפיל עצמו תמיד, ומוכיח עצמו בפני רבים, ועל ידי זה מכניס הרהורי תשובה גם בהשומעים, באמרם אם בארזים נפלה השלהבת, מה יעשו אזובי הקיר, ובזה הם חוזרים בתשובה שלימה.

וזהו שאמר משה רבינו לאהרן, למה אתה בוש, אדרבא, בשביל שאתה בוש וירא, סימן שאתה הוא הצדיק השלם הראוי ליקרב למזבח, וזהו 'לכך נבחרת' ע"כ.

ונראה בכוונתו, שדווקא הצדיק שמרגיש תמיד שהוא מחסר בעבודה, יש בכוחו לעורר את בני ישראל להרהורי תשובה, ולכן הוא זה שראוי להיות נבחר לגשת לעבודה.

*

וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם, וירד מעשות החטאת והעלה

והשלמים. וביאר כ"ק אזמו"ר הרה"ק רבי מנחם זצללה"ה הסמיכות בין וירד מעשות וגו' לוישא אהרן את ידיו ויברכם, דלאהרן הכהן העבודה של לברך את בני ישראל היתה חשובה בעיניו, כמו עבודת הקרבת הקרבנות.

וכ"ק אזמו"ר זצללה"ה אמר, שלכאורה צריך לכתוב, וירד וגו' קודם ויברכם, שהרי מקודם ירד ואח"כ בירכם, אלא הכוונה בזה, לפי שאהרן הכהן היה רוצה לברכם בזה המדריגה שהיה בשעת ההקרבה, שהיה עומד אז במדריגה גבוה עד מאוד, לכן כתיב 'וירד' לאחר שבירכם, כיון שבשעת הברכה עדיין היה עומד באותה המדריגה, שהיה עומד בשעת ההקרבה ורק אח"כ ירד.

יעזור השי"ת שיתעורר לנו הרהורי תשובה ונתקרב לעבודתו ית', ונזכה במהרה לגאולת עולם, אמן.

סעודה שלישית פרשת כי תשא – שבת פרה תשפ"א לפ"ק

הוא מצד הגבהות, שיעבוד את ה' להתפארות, ויעשה שלא לשמה (פסחים נ, ב) ומתוך שלא לשמה יבא לשמה, נמצא שהגבהות מטהרת הטמאים הרחוקים מהשם יתברך. אך יזהר שיגבה לכו בדרכי ה', להתקרב דווקא.

ומטמא את הטהורים ח"ו, היינו אלו שנתקרבו כבר להשם יתברך, אם אצלם יתערב גבהות ח"ו, אזי יתועב לפני ה'. אלא ישפיל עצמו לפני אחרים, ולא ידמה לו שהוא גדול מחבריו, אף כשרואה שאינם עושים כמוהו.

ובספה"ק תולדות יעקב יוסף (חקת אות א') מבאר הכתובים בדרך זה, וידבר ה' אל משה ואל אהרן לאמר זאת חקת התורה וגו', נאמר כאן גם משה וגם אהרן, הכוונה בזה, שיאמרו לישראל שיקחו לעצמם מדריגות משה שהוא השפלות, כמ"ש והאיש משה עניו מאד וגו'.

וידבר ה' אל משה ואל אהרן לאמר, זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה אדמה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה על ונתתם אתה אל אלעזר הכהן והוציא אתה אל מחוץ למחנה ושחט אתה לפניו וגו'.

ובכתר שם טוב (אות שצ"ג) מביא מה שלימד הבעל שם טוב זלה"ה שכל המצוות הם נצחיות, ואף שבפועל הם מוגבלים בזמן ובמעשה, מכל מקום כל התורה צריכה להמצא תמיד בכל זמן בדרך חכמה ושכל, שיוכל לקיים כל מצוה בדרך רמוז.

ושאלו את הבעל שם טוב ז"ל על ענין פרה אדומה, שמטהרת טמאים ומטמאה טהורים, היכן רמוזה בה הדרך ילכו בה, לבא מזה לעבודת השם יתברך תמיד. והשיב הבעש"ט זצללה"ה שזהו ענין הגבהות, שאם האדם מתנהג בדרך לא טוב, והוא רחוק מהשם יתברך, התחלת תיקונו

וגם את מדריגות אהרן, שהיה לו בגדי קודש לכבוד ולתפארת, דהיינו בחינת ויגבה ליבו בדרכי ה', ולהשתמש בשתי מדות אלו. שזאת היא חקת התורה, דהיינו כללים גדולים וחוקים טובים, להיות לו עזר נגד היצה"ר בכל עניני התורה. שאם היצה"ר משפילו שאינו ראוי להתקדש, יאחז כנגדו מדת התפארת ויאמר שמצד נשמתו ראוי הוא לכך. ואם היצה"ר מגיס רוחו, שכבר הוא קדוש וטהור, אז ישפיל עצמו מצד גסות חומר.

וזה מה שפירש רש"י לפי שהשטן ואומות העולם מונין את ישראל לומר, מה המצוה הזאת ומה טעם יש בה וכו'. פירוש, כי השטן הוא סמא"ל בגימ' ענו"ה, והוא שואל, למה לכם ענוה ושפלות, אדרבא ישמור על כבודו, שלא יהיה מרמס לרגלי עם הארץ.

ומאידך כשמתחזק ברוחו בא היצר בטענה, הלוא רק אומות העולם

אוחזין במדת התפארות והגאווה, אבל אברהם אבינו אמר אנכי עפר ואפר, וכן משה ואהרן אמרו נחנו מה, ורק נבוכדנצר אמר אדמה לעליון, וסנחרב אמר מי בכל אלהי וגו'.

על כן מייעץ התורה, דבר אל בני ישראל ויקחו אליך, על שמך, כי משה הוא בחי' הדעת, שיעשה בדעת ובתחבולות מלחמה נגד היצה"ר, שאם משפילו וטוען לפניו, שיהא עניו ושפל וכו', לא ישמע לו, אדרבה יגביה ליבו, וזהו ויקחו אליך פרה אדומה, הגאווה נקראת פרה, (כמ"ש במשנה דר"ה פ"ג כל השופרות כשרין חוץ משל פרה מפני שהוא קרן וכו', וזה רומז לקרני רשעים) ואדומה רומז לחטא, כי הגאווה הוא שורש העבירות. אבל כאן ייקח מידה זו.

וזהו מה שרמזו חז"ל בדבריהם, תבוא אמה, היא הפרה הרומזת למדת הגאווה, ותקנח צואת בנה, היינו הקלקול של היצה"ר, אשר לא עלה עליה עול מלכות שמים. ע"י

שישתמש בגאווה לש"ש, ובזה נעשה הרע כסא אל הטוב עכתוד"ק.

כ"ק אאזמור"ר זצללה"ה סיפר (אמ"ק פ' חוקת) **שהרבי מלובלין זצללה"ה** באחד מנסיעותיו להרה"ק הרבי ר' אלימלך זצללה"ה פגע באמצע הדרך באחד שהיה מתפלל בהתלהבות, עד כדי כך שנתפעל

*

ועוד מצינו לענין העבודה של פרה בזה"ז בספה"ק **עבודת ישראל** (פרשת פרה) וידבר ה' כו' זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר. למה נאמר תיבת לאמר, לרמז שאפילו בזמן הזה שאין לנו בית המקדש לעשות פרה כתיקונה, ונשלמה פרים שפתינו, ויקרא הפרשה בתורה, וזהו לאמר וכו', ובזמן שאין בית המקדש קיים דבר שפתינו לרצון לפני ארון כל, כאילו קיימנו והקרבתנו הקרבנות וגם הפרה בהזאת שלישי ושביעי. ועל ידי קריאתה על כל פנים נטהר טהרה רוחניות לכבוד הרגל הבא עלינו.

מתפילתו, ופעל עליו שיבוא עמו אל הרה"ק הר"ר אלימלך זי"ע, וכשבא האיש ההוא אל ר"ר אלימלך לא רצה הרבי ליתן לו שלום. והחסרון שלו היה, שעבודתו היה חשוב לו בעיניו וזהו ענין פרה אדומה, שמטמא טהורים, היינו שמראה לו שאין לו להתגאות בעבודתו.

ומרחיב בביאורים נפלאים בעניני תשובה הרמוזים בפרשת פרה, ונביא אחד מהם, ושרף את הפרה לעיניו (שם יט, ה). שישרוף את החטאים הנקראים פרה, כמ"ש (הושע ד, טז) כי כפרה סוררה סרר ישראל, וישרוף זה בתשובה. לעיניו, הכוונה, שיתחרט על החטאים שעשה לעיני הקב"ה, ויאמר איך עברתי עבירה בחדרי חדרים ואמרתי מי רואני ומי יודיעני הלא הקב"ה מלא כל הארץ כבודו ועיני ה' משוטטות בכל הארץ, וכמו שאמר החכם אל תמרה את אדוניך והוא רואה אותך.

ומצאנו **בנועם אלימלך** (לקויטי שושנה) את הדרך ילכו בו בענין התשובה והחרטה וזל"ק, ומלמד אותנו הכתוב להתוודות בדרך הזה שאנחנו בטוחים בחמלתו יתברך שמו, שירחם עלינו וימחול לנו על חטאתינו, ולא בעצבות שמפרש את חטאיו ומעורר דינים על עצמו, כי

אמרים

לקשר פרשת כי תשא עם פרשת פרה. בפרשת כי תשא יש לנו את מעשה העגל, ופרשת פרה, הוא התיקון לכך, כמ"ש תבוא אמו ותקנח וכו', ואולי ניתן להוסיף רמז בזה, על פי מאמר חז"ל (פסחים קיב, א) יותר ממה שהעגל רוצה לינק פרה רוצה להניק. שיותר ממה שאנו

*

בפשטות ענין טהרת פרה, קשור לטהרה מטומאת מת, ובזמנינו עושים זכר לזמן הבית, ועוסקים בעניני טהרת הלב, אך הרה"ק רבי

אם בבטחון גדול, כמאמר הכתוב ומודה ועוזב ירוחם עכל"ק.

יעזור השי"ת שנזכה להיטהר לפניו יתברך, ונאכל שם מן הפסחים ומן הזבחים ונזכה לביאת משיח צדקנו במהרה אמן.

מבקשים כפרה על חטאתינו, הקב"ה רוצה לטהר אותנו. וזהו פרה רוצה להניק, שהקב"ה מזמין לנו טהרה. וידועים דברי הזוה"ק (ח"ב ה, ב) אמר רבי יהודה, אלמלי הווי ידעין בני נשא רחימותא דרחים קב"ה לישראל, הווי שאגינן ככפיריא למרדף אבתריה.

צדוק זי"ע (פרי צדיק פרה, ז') מביא רא"י נפלאה שעיקר טהרת פרה קשור בעצם לטהרת הלב, שכן ההפטורה הוא תמיד מענין הפרשה, ובהפטרות

אלא מזה מבוואר דענין טהרת הפרה,
הוא שמטהר משורש היצר הרע,
ובדרך ממילא מטהר מכל טומאה,
ודו"ק. ויה"ר שנטהר ונתקדש
בקדושה של מעלה.

פרשת פרה, אינו מדבר כלל מטהרה
מן הטומאות, רק מטהרה מהחטאים
ועונות, כמו שנאמר וזרקתי עליכם
מים טהורים וגו', ומכל גלוליכם
אטהר אתכם ונתתי לכם לב חדש
וגו'. ולכאורה מה השייכות של
הפטורה זו לפרשת פרה.

*

תליתאי (שבת פח, א). ויום השביעי
מרמז על יום השבת, ואם בשני
הדברים האלה הוא מתחטא ומטהר,
אז ודאי יטהר.

בספה"ק באר מים חיים (פרשת חקת)
הוא יתחטא בו ביום השלישי וביום
השביעי יטהר. יום השלישי ירמוז על
התורה הקדושה, הנקראת אוריאל

סעודה שלישית פרישת חוקת תש"פ לפ"ק

להחזיק עצמו לרשע, ומאידך אמרו חז"ל 'ואל תהי רשע בפני עצמך', ולכאורה איך יתקיימו שני הענינים גם יחד.

והישמח ישראל ביאר באופן נפלא, שהמה ב' מצבים, ואכן בעת אשר 'כל העולם כולו אומרים צדיק אתה', היינו כשהכל הולך לו בטוב ובמישרין, 'היה בעיניך כרשע', אז צריך לחשב בדעתו כמו שאמר אחד הפייטנים (חובות הלבבות שער הכניעה פ"ז) 'חטאי לו יריחון במ שכני, אזי ברחו ורחקו מן גבולי'.

וזה שנאמר 'ואל תהי רשע בפני עצמך', מיירי באופן שאין לו במה להתחזק, ונופל בדעתו, באופן זה אסור לו לחשוב כלל על עוונותיו, אלא צריך להתחזק ולאמץ לבכו.

וזהו גם ענין השם 'מידות', שנאמרה על התנהגות האדם, שאין בזה ענין טוב ורע, אלא צריך בכל עת לדעת השיעור

איתא מהבעל שם טוב זי"ע (כתר שם טוב) שכל ענין שנכתב בתורה, צריך שיהא ממנו הוראה בעבודת ה', בכל עת ובכל זמן, ומביא דוגמא מענין פרה אדומה, שמטהר את הטמאים ומטמא את הטהורים, שבמצוה זו מרומז איך להתנהג במדת הגאווה.

שבזמן שהאדם טמא, היינו שנפל מעבודת ה', אזי יש לו להשתמש במידת הגאווה, כמ"ש ויגבה לבו בדרכי ה', כדי שבזה יוכל להתחזק, ולשוב אל ה', וזהו הבחינה של 'מטהר טמאים'.

אבל מאידך, אם נמצא במצב טוב ברוחניות, אזי אם ישתמש במידת הגאווה, חלילה יפול על ידו, וזהו ענין 'מטמא טהורים'.

והנה כבר הקשה בריש ספר התניא, שנאמרו בחז"ל ב' ענינים שנראים כסותרים, שמחד גיסא אמרו, 'ואפילו כל העולם כולו אומרים לך צדיק אתה, היה בעיניך כרשע', נמצא שהאדם צריך

ו'המידה הראויה', להשתמש בכל
תכונה, ואז יש בו ברכה.

אמרים

בפרה אדומה מצינו, דבר השונה מכל
הקרבנות, שבכולם הכל עולה על
המזבח, ואת האפר מוציאין החוצה,
משא"כ בפרה אדומה, שורפין את כל
הפרה, נמצא דכל העבודה נעשית
באפר דוקא.

סעודה שלישית פרשת חוקת תשפ"א לפ"ק

והעצה לכך שידמה האדם בנפשו שכבר הגיע זמנו להיפטר מן העולם, ומבקש מה' שיתן לו לשוב לעוד יום אחד לעוה"ז לתקן מעשיו, והנה אם היה מתמלא בקשתו, הלוא עד כמה היה משתדל ומתאמץ באותו היום שהניחוהו לשוב לעסוק בתורה ובמצות, הרי וודאי לא היה נח אף רגע אחד מעבודתו. ועל זה נאמר במשנה (אבות ב, י) ושוב יום אחד לפני מיתתך, היינו שיעשה תשובה עי"ז שחושב כי זה היום שעומד בו, הוא היום שהניחו לו מן השמים לשוב לעוה"ז כדי לעשות תשובה, כמה יקר היה היום הזה בעיניו, שהיה מרגיש איך שלא יוכל אח"כ להשיג כל אלו הדברים, שמרוויח ביום זה.

וז"ש אדם כי ימות וגו' ואחז"ל (ברכות סג, ב) שאין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה, פי' שהתורה מתקיים אצל זה שבכל יום הוא מרגיש

וידבר ה' אל משה ואל אהרן לאמר, זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה אדמה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה עול. ובהמשך הפרשה, (יט, יד) זאת התורה אדם כי ימות באהל וגו'.

ובתפארת שלמה, מביא דברי חז"ל (ברכות סג, ב) אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה. ולכאורה הלא כתיב (ויקרא יח, ה) וחי בהם וגו'.

אך פירוש הדברים, שצריך האדם לעסוק בתורה בעודנו בחיים חיותו בעוה"ז, וצריך להיות יקר בעיניו כל שעה ושעה שהוא בעוה"ז שיכול ללמוד בו תורה, ואל יאמר לכשאפנה אשנה, שמא לא תפנה. כי אחר מלאת ימיו ושנותיו, אף אם יתן כל חללי דעלמא בעד יום אחד לשוב לעוה"ז ללמוד תורה, לא יניחוהו.

שכבר מת, וקיבל מתנה עוד יום לתקן מעשיו, אצלו שייך וחי בהם, שכל החיות שלו בעוה"ז, הוא 'בהם', היינו עבור התורה.

הרי לנו שכל אחד צריך לזכור בעוה"ז את המטרה, ולחיות עם חשבון של עולם הבא, וברבינו בחיי מבאר כך את הפרשה של נחש הנחושת, שנאמר שם ותקצר וגו', שבאו בטענה (כא, ה) למה העליטנו ממצרים למות במדבר, כי אין לחם ואין מים וגו', וקשה הלוא היה להם לחם מן השמים בכל יום, וגם היה להם מים בשפע, שהרי זה עתה לאחר פרשת מי מריבה, היה להם נס הסלע, שיצאו ממנו מים. אלא תלונתם היתה שאמרו אין לנו לחם ומים כשאר האומות, שיש להם לחם לימים הרבה, וגם המים הם הפקר לכל העולם, בלא שום חשבון, ואנו צריכין לזכות של משה ואהרן ומרים וכו' כדי לקבל דברים פשוטים אלו, וכן המזון צריך בכל יום שיהיו ראויין לכך מן

השמים. והם רצו לחיות חיים גשמיים, בלי להיות מחובר להשגחה מיוחדת.

ובאמת זה דייקא היה הענין שלא קיבלו המן בפעם אחת לזמן רב, אלא דבר יום ביומו, כדי להרגיל נפשם במדת הבטחון והאמונה בשם יתברך, כדי שיהיו עיניהם תלויות תמיד אל ה' כענין שכתוב (תהלים קכג, ב) הנה כעיני עבדים אל יד אדוניהם וגו', עכ"ד. (ראה בזה גמ' יומא עו, א).

וענין זה מרומז אצל הנחש הקדמוני, שמהותו וחיותו הוא חיי עוה"ז בלי קשר להקב"ה, וכדברי הרה"ק הרר"ב **מפשיסחא זצוק"ל** שהקשה על קללת הנחש 'ועפר תאכל כל ימי חיך' (בראשית ג, יד), ולכאורה איזה מין קללה היא זו, הרי עי"ז מזונותיו יהיו מזומנים לו בשפע בכל מקום ובכל זמן, אלא זהו עיקר הקללה, שהקב"ה אינו רוצה להתעסק עמו כלל, ואמר לו, הא לך הכל, ובלבד שלא יהא לו שום שייכות עם הקב"ה.

ומעתה נוכל לפרש עפ"ז, הענין
ששלח ה' את הנחשים השרפים,
שהנחש רומז לדברים הגשמיים
שממית את האדם מחיי נשמות.

ויאמר ה' אל משה, עשה לך שרף,
ושים אתו על נס, והיה כל הנשוחך
וראה אתו וחי. שזה בא להורות שכל
עניני הגשמיות לא נועדו אלא כדי
להביא את האדם לידי עבודת ה',
וכדברי רש"י שמביא את המשנה (ר"ה
כט, א) וכי נחש ממית או מחיה, אלא
בזמן שהיו ישראל מסתכלין כלפי
מעלה ומשעבדין את לבם לאביהם
שבשמים היו מתרפאים וכו'.

ואולי אפשר לומר 'וכי נחש ממית'
שהכוונה היא, שהנחש רומז לשורש
החיים הגשמיים בעוה"ז. וע"ז באה
השאלה, וכי הנחש בא במטרה להמית
את האדם, דהיינו האם כל הענינים
הגשמיים שטבע הקב"ה בבריאה, הם

כדי שישאר האדם שקוע בעניני
העולם הזה, וכי כל הגשמיות בא
שיחיה חיי גוף בלבד.

אלא וודאי כל הצרכים הגשמיים הם
כדי שיהיו עיניהם של ישראל תלויות
תמיד בה' יתברך, וכדברי רבנו בחיי
שהזכרנו.

ולזה לקח משה את נחש הנחושת
והניחו על נס, במקום גבוה, כדי שלא
יחשבו שהנחש המסתובב למטה הוא
העיקר, כי זה נושך את האדם, ומפריע
לעבודת ה', אלא כל ענין הנחש
וטרדות עניני העולם, הוא רק כדי
שיסתכלו כלפי מעלה ויתלו עיניהם
בה' הטוב, ובזה ישעבדו ליבם
לאביהם שבשמים, ואז וראה אותו
וחי, חיים נצחיים.

יה"ר שנזכה לעבוד את ה' בשמחה
ובטהרה, ולגאולה שלימה במהרה
בימינו אמן.

אגוד חדש מבית ווארקיי - אמשינאוו
הופיע!

ספר "דברי תורה" ובו דברי תורה ושיחות קודש מפום ממלל רברבן
מאת כ"ק אדמו"ר מאמשינאוו שליט"א
על ספר בראשית

הספר אשר פותח פתח למבקשי ה',
לטעום מיערת הדבש של בית ווארקיי אמשינאוו

♦ מעל 100 מובאות מרבוה"ק לבית
ווארקיי אמשינאוו

♦ אוצר בלום של עובדות מרבוה"ק

♦ שיעורים בספר התניא - פרקים א' - ז'

לא היה כבושם הזה

הבא ברכה אל ביתך
ניתן להשיג הספר אצל

